

bambóok

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

CHECHTAVÉ POHÁDKY

 pohádkové
čtení

 GRADA®

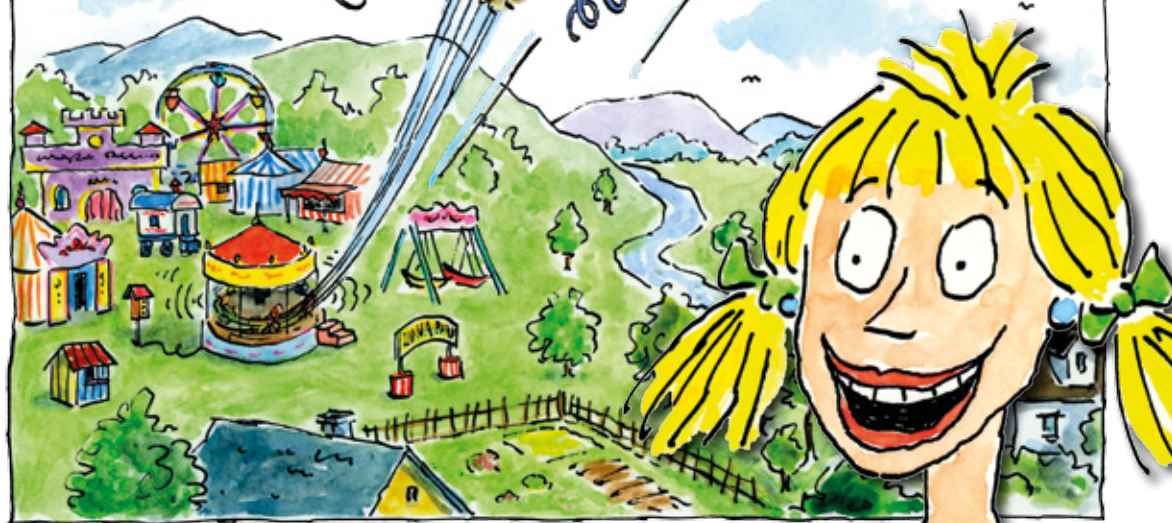

bambôok

bambóok

Zuzana Pospíšilová
Ilustroval Michal Sušina

CHECHTAVÉ POHÁDKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

CHECHTAVÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5846. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2015
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-9729-8 (pdf)
ISBN 978-80-247-9730-4 (ePub)
ISBN 978-80-247-5356-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Jak si Janek vysloužil princeznu	9
Nejkrásnější Vánoce	14
Čapí zpoždění	19
Rozlousknutá záhada	24
Jak se Klaudiáš jednou nenudil	31
Mistrovské klání	36
Výlet na měsíc	43
Kdo se vyzná v tancích?	49
Popletený sluha	54
Lívance	60
Doktorovy recepty	64
Čertovská svatba	70
Nezapomenutelná večeře	76
O duchovi a duchně	82
Jak chtěl Karlík letět do vesmíru	88

Malý záškodník	95
Bonifác	101
Očko	105
Pocuchané nervy	111
Vlnka	115

Předmluva

Stále slýcháme, že smích nám sluší, smích léčí, smích je kořením života, a kdo se často směje, ten bude žít déle. Tato knížka je plná příběhů a pohádek, které vám na tváři vykouzlí lehký úsměv, nebo vás dokonce rozchechtají. Dočtete se o Jankovi, který místo hříbku použil na přípravu smaženice hřebík, o obrovi, který místo z luku střílel z buku a místo řízků smažil břízky, pobaví vás nedorozumění, ke kterému došlo, když si chtěl mladý vynálezce udělat dlouhý výlet, s úsměvem se pobavíte nad tím, jaké recepty můžete dostat od lékaře, nebo vás rozesměje zvědavá vlnka z rybníka a její lumpárničky.

Doufám, že vám tato knížka přinese spoustu legrace a budete se k jejím příběhům po čase opakovaně vracet.

Jak si Janek vysloužil princeznu

Jednou ráno se Janek probudil a hned měl chuť udělat něco velkého.

„Tak našťípej dříví,“ radila mu matka. Janek měl ale vzletnější myšlenky.

„Vezmu si za ženu nějakou princeznu,“ řekl rozhodně a seskočil z pece. V telefonním seznamu si našel adresu všech Králů a poctivě je všechny obvolal.

„Nemáte náhodou dceru na vdávání?“ zeptal se vždy, jakmile se představil. Většinou byli Králové bezdětní nebo nerudní, a on pak dostal vynadáno, že si z nich střílí. Janek z toho byl jenek. Žádnou pušku neměl, tak přece po nikom střílet nemohl, to dá rozum.

Když zavolal poslednímu Králi, byl mile překvapen. Král měl totiž dceru, a ještě k tomu ji chtěl provdat.

„Že mám přijet?“ zeptal se pro jistotu znovu. V telefonu to totiž trochu šumělo a praskalo. Honem si na papírek zapsal adresu, oblékl se do svátečního oblečení a chtěl vyrazit na cestu.

„Nechceš si s sebou vzít aspoň pár buchet?“ zeptala se ho máma, ale on jen zavrtěl hlavou. „Však oni mi tam jistě něco dají, neboj se, maminko, hlady neumřu.“

Janek měl pravdu. Pan Král ho pohostil přímo královsky. V obývací místnosti byly na stole nachystané šunkové chlebičky a na vedlejším tácku seděli krásní indiánci. Hned po nich si Janek všiml i princezny, které se říkalo slečna Králová. Seděla na kožené pohovce a byla překrásná.

„Tak ty bys chtěl za ženu moji dceru?“ zeptal se Král a v koutcích úst mu při té řeči pěkně cukalo. Janek se uklidnil. Pan Král vypadal jako správný chlapík, který má smysl pro humor. To se mu líbilo.

„No, chtěl,“ přikývl Janek a na důkaz, že to myslí vážně, si nabídl chlebiček.

„Ale víš, jak to chodí?“ chtěl se ujistit pan Král.

Janek nevěděl. Vyslal tázavý pohled ke slečně Králové. Čekal, že mu napoví, ale ona se jen hlasitě smála.

„Dceru krále si musí každý nápadník nejprve zasloužit,“ vysvětlil Jankovi pan Král.

„To se rozumí samo sebou,“ mávl nad tím rukou Janek.

„Mám pro tebe připravenou hádanku spojenou s úkolem. Potřebuji zjistit, jestli ti to pálí a jak jsi zručný.“

Janek si nenápadně sáhl na čelo. Moc rozpálený zrovna nebyl, ale nenechal se tím vyvést z míry.

„Dobře poslouchej,“ nabádal Janka pan Král. „Najdi to, co má nožičku a hlavičku, a udělej z toho smaženici.“

Janek se podrbal na hlavě. Přizval si na pomoc jednoho z indiánků, ale ani ten mu nepomohl, tak ho bez milosti snědl.

Panu Králi se Janek zamlouval a slečna Králová se na něj taky hezky usmívala, a tak se pan Král rozhodl, že dá Jankovi další náповědu. Na papír napsal písmenka Ř H B E K Í a nenápadně ho Jankovi podstrčil pod nos.

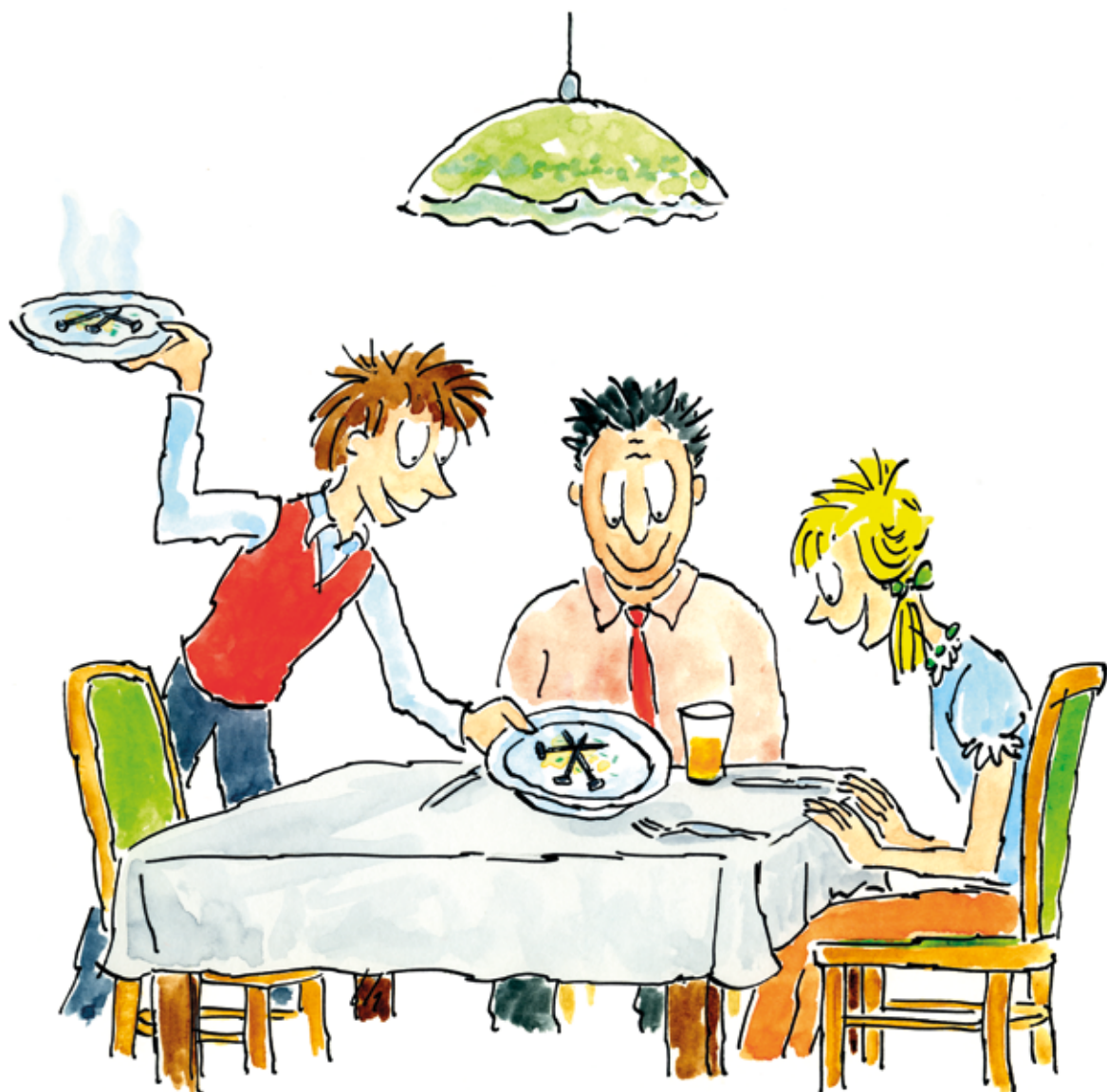
Janek si písmenka četl tam i zpátky, ale nebyl o moc moudřejší. Pan Král tedy Jankovi posunkem naznačil, aby písmenka zamíchal.

Janek se plácl do čela. Mrkl na krále, jako že to pochopil, a upaloval hledat potřebné. Hned po prvním kroku narazil na hřebík. Podle papírku s náповědou si zkontroloval všechna písmena. Všechno sedělo, a tak ještě vyškemral vajíčko od jedné slepice, která si zrovna vyšla na nákupy, a vrátil se ke Králům, aby vlastnoručně připravil tu nejlepší smaženici.

Pan Král i jeho dcera sledovali Jankovo počínání s otevřenou pusou. Když jim ale Janek hřebíkovou smaženici naservíroval na talíři, vybuchli smíchy.

Pan Král poplácal Janka po zádech a přivítal ho do rodiny. Smysl pro humor se v rodině vždy dědí z generace na generaci, a tak věděl, že pro svou dceru našel toho pravého.

A Janek byl spokojený dvojnásob. Vždyť si vysloužil princeznu, skoro jako v pohádce.

Nejkrásnější Vánoce

Ludmilka byla mladá hospodyňka. Vdávala se teprve v létě, tak mnoho zkušeností neměla. Její muž Ondřej byl ale shovívavý a každé jídlo Ludmilce vždycky pochválil. Na důkaz, že mu opravdu chutnalo, byl schopen vylízat i připálený pekáč. Ludmilku to těšilo a svého muže neskonale milovala.

„Tohle budou naše první Vánoce,“ připomenul Ondra a Ludmilka se k němu něžně přitulila.

„To budou ty nejhezčí Vánoce,“ pronesla sladce.

„A cukrovíčko bude?“ zeptal se Ondra opatrně.

Ludmilka začala horlivě přikyvovat. Co by pro svého milovaného muže neudělala. Zatímco chodil Ondra

+

do práce, lámala si hlavu s tím, jak se peče cukroví. Nikdy předtím to ještě nezkoušela.

„Nedá se nic dělat, zajdu na sousedskou návštěvu a vyzvím si nějaký recept,“ rozhodla nakonec.

Sousedka Ludmilku uvítala s otevřenou náručí a rozetvřenou kuchařskou knihou. Dala jí opsat ty nejlepší recepty a na oplátku vyzvídala, co je u nich nového. Ludmilka neprozradila víc, než bylo nutné. Pak se rozloučila a pospíchala domů. Chtěla některý z nových receptů vyzkoušet ještě dřív, než se Ondra vrátí z práce.

„Já to nechápu,“ divila se Ludmilka se slzami na krajíčku. Ludmilka se snažila, ale těsto se jí podle receptu vypracovat nepodařilo. Vždycky z toho byla jen nějaká

drobenka, kterou nakonec hodila slepicím. Takhle to šlo den za dnem. Ludmilka byla čím dál smutnější a slepice čím dál vykrmenější.

„Děje se něco?“ zeptal se jednou Ondra, který si všiml Ludmilčina smutnění. Ludmilka zavrtěla hlavou. Nechtěla Ondrovi přiznat, že cukroví, na které se tolik těšil, neumí upéct. Do Vánoc zbývají ještě tři dny, tak se přece nevzdá.

Ve stejnou dobu se na jiném místě peklo jako o závod. „Budeš chtít i ořechové rohlíčky?“ zeptala se starostlivá manželka svého muže. „Radši vanilkové,“ odpověděl muž, který seděl v křesle. „Ořechové nemám rád!“

Starostlivá manželka už měla ořechové těsto hotové, ale nijak ji to nevyvedlo z míry. Otevřela okno, rozmáchla se a těsto vyhodila z okna. Pak okno zavřela a šla připravit jiné, vanilkové.

Zrovna když Ludmilka vyšla na dvoreček, aby vysypala další nepovedené drobký, které zbyly z pokusu o těsto na cukroví, stalo se něco nečekaného. Ludmilka si

všimla, že vzduchem něco letí. A míří to přímo na ni. Aby si ochránila hlavu, nastavila před sebe prázdnou mísu. Najednou ji něco porazilo na zem. Když se probírala, zjistila, že má v míse dokonalé těsto na vánoční cukroví. Opatrně ochutnala. „Ořechové,“ zaradovala se a hned běžela do kuchyně, aby z něj vykouzila cukrovíčko, na které se Ondra tak těšil.

Dávala si záležet, aby nic nepřipálila, a tak byl výsledek naprosto dokonalý.

„To je ale krásná vůně,“ podívoval se Ondřej, sotva vešel do dveří.

„Budeme mít cukrovíčko!“ radovala se Ludmilka a Ondřej ji za to pořádně objal.

A tak měli Ludmilka s Ondřejem ty nejkrásnější Vánoce.

Čapí zpoždění

Andělka s Františkem byli mladí manželé, kteří zatoužili po děťátku.

„Máme se tak rádi, že bychom se měli o svou lásku podělit,“ pošeptala jednoho dne Andělka svému muži.

„Máš pravdu,“ usmál se František. Chytil Andělku kolem pasu, zatočil se s ní po místnosti a prohlásil: „Je nejvyšší čas, aby k nám přiletěl čáp!“

